

Dendrobium rigidum R.Br.

Syn. *Callista rigida* (R.Br.) Kuntze

Geschiedenis

Deze soort werd in 1880 voor het eerst door Robert Brown in zijn *Prodomus Florae Novae Hollandiae* beschreven. De plant werd door D.C. Jolander in Noord-Australië gevonden. De soortnaam duidt op het stijve, stugge blad.

Verspreiding

Dendrobium rigidum heeft een zeer groot verspreidingsgebied in het oostelijke deel van het schiereiland Cape York, vanaf de Russel-rivier noordelijk tot op Nieuw-

foto A. Klaasser

Guinea. Dit ook veelzijdige verspreidingsgebied maakt zowel het uiterlijk van de plant als de bloemen erg variabel. Meestal wordt hij gevonden op Mangroves, maar soms komt hij ook voor in uitzonderlijk droge gebieden of lage bergruggen, vele mijlen uit de kust. In zijn natuurlijke situatie krijgt hij zeer veel licht. Hij kan in Australië elke maand van het jaar bloeien en hij bloeit daar dan ook vele keren per jaar.

Beschrijving

Deze soort komt zowel epifytisch voor als lithofytisch in grote plakken met veel uitlooppunten, maar meestal zijn de planten zo'n 15 cm in doorsnee. In het begin groeien de 'bladeren' omhoog, maar bij het vertakken en doorgroeien gaan ze hangen. De stengel is 1-4 cm lang en 1-2 mm dik, met meestal 1-3 internodiën. Het blad staat recht op de steel, is 2-6 cm lang en 7 tot 15 mm breed, eirond, aan de ene kant mooi groen, aan de andere kant rood getint. Het blad heeft een harde oppervlaktestructuur.

De bloemtakken zijn 2-5 cm lang en dragen 2-7 bloemen, die min of meer in een toefje staan. De bloemsteel is 1-2 cm lang, de bloem 15 mm in doorsnee. Ze gaan niet volledig open. De hoofdkleur is crème-wit, waarbij de hoeveelheid rood sterk kan variëren.

Deze soort hoort tot het ondergeslacht *Antheсібium*, sectie 3, waartoe ook *Den. teretifolium*, *striolatum*, *tenuissimum*, *mortii*, *beckleri*, *racemosum* en *pugioniforme* behoren.

Cultuur

Dendrobium rigidum hoort thuis in de gematigde kas op een lichte plaats.

Planten die uit Australië komen, zullen vaak op origineel hout of kurk worden aangeboden. In een vochtige kas doet kurk het heel goed, in een droge kas zal een pluk *osmunda* of een *dicksoniablokje* tot betere resultaten leiden.

Als de plant het éénmaal naar zijn zin heeft, ontstaan er groeipunten, die ook in ons land bijna het hele jaar groeien.

Echte droge perioden bestaan niet, maar de vochtigheid zal in de zomer automatisch hoger zijn dan in de winter. Dagelijks nevelen, zeker bij kurk, regelmatig met een lichte toevoeging van mest, doet de plant goed.

Een uitgesproken bloeitijd bestaat niet, ook bij ons bloeit hij het hele jaar door. Of er een specifieke aanzet tot bloei gegeven moet worden, lijkt mij wel waarschijnlijk, maar bewust gebeurt het niet. Ik denk dat de afwisseling in ons weer al voor voldoende bloeiaanzet zorgt. Hoewel hij geen grote

bloemen heeft, kan deze soort in enkele jaren tot een tentoonstellingsplant uitgroeien, gezien ook de prachtige exemplaren die ik het afgelopen jaar heb gezien. Omdat hij verschillende malen per jaar bloeit, duurt zo'n bloei niet overdreven lang, met 10-14 dagen houdt het op!

Augustus 1985
A. Klaassen